

ဟာသ သရုပ်ဆောင်

ကျော်စိုး

ကလင်
ကလောင်
ကလက်

CARTOON BY
THEIN TUN OO

အခန်းစဉ်(၁)

“သွားပါပြီကွာ ဘာပဲလုပ်လုပ် အဆင်မပြေတဲ့ လောကကြီးမှာ ... အဆင်ပြေတဲ့ အလုပ်လေးတစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိပါတယ် ... အဆင်မပြေတဲ့ အပြင် အဆင်ပြေခါနီးမှ အဆင်မပြေရတော့တဲ့ ငါ့ဘဝ ... အောက်ခိုးသာတီးဆဲဗင်း၊ အင်ခိုးသာတီးဆဲဗင်း၊ ဘော်ဒီဂတ် သာတီးဆဲဗင်း ကူညီညာဝိုင်းလို့ မှိုင်းမတော်မူပါဗျာ ... မှိုင်းမတော်မူပါ”

မုဆိုးမ၊ လင်သေ၊ တစ်ခုလပ်၊ လင်ပူမိ၊ ပျိုတိုင်းမကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီယိုင်အပျိုကြီးတွေ ပုံစံမျိုးနဲ့ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့ စကားသံကြောင့် အိမ်ရှေ့ တစ်ခုတည်းသာရှိပြီး တိုင်ကီတစ်လုံးဘဝ အပြည့်အဝ မရှိရှာတဲ့ တစ်ပိုင်းပြတ် ရေတိုင်ကီ အစုတ်အပွဲနားမှာ မျက်နှာသစ်ဖို့ လုပ်နေတဲ့ အကြည်ကျော်ဟာ လန့်ဖျပ်ပြီး လက်ထဲက သွားပွတ်တံ ပြုတ်ကျသွားတယ်။

အိမ်သာထဲ ရေဖြည့်ဖို့ ကားတာယာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ မိတ်အင်ဒီတင်လုပ် ရေပုံးကိုကိုင်ပြီး ထွက်လာတဲ့ မိုးကျော်က

“မနက်စောစောစီးစီးဟေ့ ... ပတ်ဝန်းကျင်လည်း အားနာဦး ... ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နေတာ မဟုတ်ဘူး ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်တောင် မင်းလောက် အသံမကောင်းဘူး ... ကီးလျှော့ ... ကီးလျှော့ ... R ဇာနည်ကီးနဲ့ မလွှတ်နဲ့ ... ဘောက်(စ်)တွေ မခံနိုင်ဘူး”

မရှိမဲ့ရှိမဲ့ သွားတိုက်ဆေးလေး ပြုတ်ကျသွားလို့ သွားတိုက်ဆေးဘူး

အခွံကို နီးစပ်ရာ အုတ်နီခဲနဲ့ ထည့်စေတဲ့ အကြည်ကျော်က မဲ့ကာရွဲ့ ကာဖြင့်

“ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ တော့ မနှိုင်းပါနဲ့ ဗျာ ... ကောက်ညှင်းပေါင်း သိက္ခာကျတယ် ...”

မိုးကျော်က အားကျမခံ ပြန်ပက်လိုက်တယ်။

“လုပ်စမ်းပါဦး ... ဘုရားဒကာကြီး စိန်အကြည်ကျော်ရဲ့ ... မင်းရဲ့ မကြည့်ရတာကြာပြီ ပျောက်ကွယ်လုမတတ် ဖြစ်နေတဲ့ နောက်ပိုင်းဇာ တ်တော် ကောက်ညှင်းရာဇဝင်လေ”

သွားတိုက်ဆေးဘူးထဲက ထုလို့ ညှစ်လို့ ရတဲ့ လက်သည်းခွံသာသာ သွားတိုက်ဆေးကို မည်းညစ်နေသော သွားပွတ်တံပေါ်တင်ရင်း

“ကောက်ညှင်းပေါင်းများ ဟာ မီးဖိုပေါ်က မချခင် ပူပူနွေးနွေး အငွေ့ တထောင်းထောင်းနဲ့ မီးဖိုပေါ်က ချပြီးပြန်တော့ ခံတောင်းထဲထည့် ... ပ န်းကန်ပြားထဲအထိ ပူပူနွေးနွေးပါပဲ .. အဲ ... ချက်ချင်းစားရင်တော့ အို ကေပေါ့ဗျာ ... မစားဘဲ နာရီဝက်လောက် ထားလိုက်ရင် ... ဘာဖြစ်သ လဲ ... မောင်ရင်တဲ့ .. ဟုတ်ကဲ့ ... အေးစက်မာကျောသွားသလို စားပြီးလို့ အိမ်သာတက်ရင်လည်း အိမ်သာရေလေးထဲမှာ ကျောက်ခဲ၊ ဂေါ်လီလုံးသဖွယ် ဂလောက်ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ စားသုံးသူဟာ အင်အား သုံးရတဲ့ အတွက် အင်မတန်မှ အင်နာဂျီ Energy တွေ ကုန်ဆုံးရပါတယ် ဒီတော့ကား”

ထရံစုတ်ကိုမှီပြီး မျက်နှာမသစ်နိုင်သေးတဲ့ ကျော်ဆန်းဝင်းက နာဂစ် မုန်တိုင်းမိပြီး ဘယ်အကိုင် နားရမှန်မသိသော ကျိုးကန်းသားပေါက်မျ က်နှာနဲ့

“တော်ပါတော့ ... တော်လိုက်ပါတော့ ... မနက်စောစောစီးစီး စားမ
ဝင်အောင် ခံတွင်းပျက်အောင် မလုပ်ကြပါနဲ့ ကွာ ...
ကောက်ညှင်းပေါင်းအစား ပဲပြုတ်ပြောင်းပြောစမ်းပါ”

ကျော်စန်းဝင်းရဲ့ အသံရှိန်ကီး ဘယ်လောက်တောင် မြင့်သွားတယ်
မသိပါဘူး ... သူ့စကားအဆုံး

“ လာပြီ လာပြီ ... ဘယ်နှဆယ်သားလဲ အစ်ကိုတဲ့ ”

ပြောလည်း ပြော ... သူ့ရဲ့ ပဲပြုတ်တောင်းကို လှေကားအတက်အဆ
င်းမှာ ချလိုက်တယ် မနက်စောစော ဘယ်လောက်များ လမ်းလျှော
က်ထားတယ် မသိပါဘူး ... ဆံပင်တွေကြားထဲ စီးကျလာတဲ့ ချွေးတွေ
ကို သူ့ရဲ့ ခေါင်းပု ပုဆိုးစုတ်လေးနဲ့ သုတ်လိုက်ပြီး အင်မတန်မှ နှစ်လိုဖွ
ယ်ရာကောင်းသော ကြူကြူသင်း အပြုံးလေးနဲ့ ပဲပြုံးဆိုတာ ဒါမျိုးလား
မသိပါဘူး။

“ကဲ ... ပြောလေ ငါ့အစ်ကိုတို့ ရဲ့ ... သမီးက တခြားရပ်ကွက်တွေ
လှည့်အော်ဒါ ... အဲလေ ... လှည့်ရောင်းရဦးမှာ ”

သမီးတဲ့ ... ကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ပွင့်နဲ့ ကြူကြူသ
င်းနှစ်ဦး ဖက်စပ်ကျတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်၊ မျက်နှာက မတူးပုံစံ ...
အသားရောင်က ကပ္ပလီ အသွေးအမွှေး။

“နှစ်ကျပ်ခွဲသား”

“ဘာပြောတယ်”

ပဲပြုတ်သည် ရဲ့ ဘာပြောတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ မြင့်တယ် ... မြ
င့်တယ် ... တော်တော်လေးမှ တော်တော်လေးမြင့်တဲ့ ကီး ... အသားကု
န်တီးလိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးကြီးဗျ

“ဟိုလေ ... ဟို ... ဟိုကောင်တွေကို မနေ့က ဝယ်ထားတဲ့ ဆီနှစ်ကျပ်ခွဲသား ဘယ်မှာ လဲလို့ မေးမလို့ ဟာ ... စကားက ရောသွားတယ် .. နှစ်ဆယ်သား ထည့်နော် .. နော် ...”

ရွာရန်ရာနှုန်းပြည့် အုံ့ဆိုင်းမည်းနက်နေတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ ပဲပြုတ်သည် မမက ချိန်ခွင်လှမ်းအယူ ...

“ဘူ ... ဘူဘူ ...”

သူ့ရဲ့ တင်ပါးဆုံအကြီးကြီးကြားက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ လေသံ ... ရှက်သွားမှာ စိုးတာထက် ... ဒေါသဖြစ်ပြီး ထရရန်ရင် ငှားထားတဲ့ အိမ်ရှေ့လှေကားလေး ပြိုကျသွားမှာ စိုးလို့ ... မသိချင်ဟန်ဆောင်လိုက်တယ် ... ရယ်ချင်တာကတော့ တစ်ပိုင်းကိုသေလို့ ... သူကလည်း နပ်တယ် ... ကပျာကယာချိန် ... ကပျာကယာ ပိုက်ဆံယူပြီး သူ ပဲပြုတ်တောင်းကို ခေါင်းပေါ်တင် ကျန်တဲ့ လက်တစ်ဖက်က သူ့ပေါင်ပေါ်သူထောက်ပြီး အားယူထလိုက်တော့

“ဘွတ်.... ဘူ..”

အသံက အရှည်ကြီးမှ အရှည်ကြီး.. ခြံဝရောက်တဲ့ အထိ.. အရှိန်အဟုန်က ပါသွားတယ်.. အံမယ်.. လမ်းမပေါ်ရောက်တဲ့ အထိ.. တီ... တီ ... တီ ဆိုတဲ့ ဆိုင်ကယ်အချက်ပြ အသံသေးသေးလေးတွေ ထပ်ထွက်သွားသေးတယ်...

မိုးကျော်က...

“မမ ပဲအီး... အဲလေ ပဲပြုတ်...နေ့တိုင်းလာနော်...ဝမ်းမှန် လေမှန်နည်းလေး သိချင်လို့ ...”

“ကဲ..ဦးလေးဦးမိုးကျော်..လွမ်းမနေနဲ့ ...အဲဒါကြီးနဲ့ ဆို..ကားသွားမ

ယ်..လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်...ဒီနေ့အလုပ်မရှိတဲ့ ကောင်..ထမင်းချက်ထား၊ ရေခပ်ထား၊ ထက်ပိုင်းကျိုးနေတဲ့ ရေတံလျှောက်ကို ပြန်ဆက်ထားလိုက်ပါ.. ဒါ အကြည်ကျော်ရဲ့ အမိန့်.. ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ.. မရှိရင် ခိုးတော့မယ်...”

အသီးသီးထွက်သွားကြပြီ..တစ်ဦးတည်း လွမ်းမောဖွယ်ရာ ကျန်ခဲ့သူက ကျော်ဆန်းဝင်း။ သွားနှင့်ဦးဟေ့..ငါ့အလှည့်က မရောက်သေးဘူးဆိုသလို.. ရုပ်ရှင်ကားကြီး ရိုက်မယ့်ရက်က လိုသေးတယ်...ဒီတော့ ငုတ်တုတ်မေ့...မမေ့ရင်း ထမင်းချက်ဘဝ ခံယူလိုက်ပေါ့....။

*

အခန်းစဉ်(၂)

“ဘုရင့်နောင် ဖောင်ဖျက်တဲ့ ကိန်းတော့ ဆိုက်ပြီ... ဖောင်ကလည်း ဖျက်ပြီးနေပြီ... တစ်ဖက်ကမ်းပြန်ကူးလို့ မရတော့.. တစ်ဖက်မှာ လည်း တိုက်စရာ ရန်သူကမရှိ.. ယောင်လည်လည်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ... ကိုယ့်ထိုးနေကျ ဂိတ်မှာ မထိုးဘဲ ရောက်တက်ရာရာ အော်ဒါပါဆင်ဂျာရလို ရငြား လျှောက်နင်းနေတော့ ခြေသလုံးပလွေရိုးက ဆင်ခြေထောက်ဖြစ်မယ့် ကိန်းထဲရောက်ပြီ.. ဒီကြားထဲ ဈေးဦးကပေါက်ပြီ.. နယ်မြေကျော်လို့ တဲ့ လှည့်ကင်းနဲ့ တိုးပြီ.. ကမန်းကတန်း နီးစပ်ရာ ချိုးကွေ့လိုက်ရာ (၃၈) လမ်းဈေး... ဟယ်... မတက်နိုင်ဘူး... ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်.... တက်နင်းပေါ့.. နင်းတာမှ ငါးတွေရော.. ခရမ်းသီးတွေရော.. မုန့်လာဥနီတွေရော... ရှိရှိသမျှသော ဈေးသည် အပေါင်းရဲ့ ဆန်ကောတွေ၊ ဒန်လင်ဗန်းတွေ၊ သံလင်ဗန်းတွေ...”

“ရွာထဲ ခွေးရူးဝင်သလိုပဲ”

ဈေးသည် အပေါင်းရဲ့ မေတ္တာ ပို့တဲ့ အသံတွေ၊ တုတ်နဲ့ လိုက်သူကလိုက်.. အလေးနဲ့ ပစ်သူက ပစ်..(၃၈)လမ်းဈေး တစ်ခုတည်းကွက်ပြီး နာဂစ်မုန့်တိုင်း တိုက်သလိုမျိုး ဆူညံပွက်လော ရိုက်သွားတယ်...(၃၈)လမ်းကနေပြီး ညာချိုး တည့်တည့်နင်းပြီး အိုးအိမ်ရုံးဘေးက ကပ်ဝင်ပြီး အလစ်မှာ သိမ်ဖြူရုံး တံတားပေါ်နင်းတက်ကာ... မြယာကုန်းလမ်းဘက် တစ်ချိုးတည်း ပြေးပေါ့.. လူလည်း တော်တော်ပြိုင်းသွားတယ်... အမှတ်

မထင် ဆိုက်ကားနောက်ခုံကို ကြည့်လိုက်တော့ ...ဟိုက်... ညနေစာ တစ်နပ်စာတော့ ဖူလုံသွားပြီ.. ခရမ်းသီးသုံးလုံး၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးက နှစ်လုံး၊ သစ်တော်သီး၊ လိမ္မော်သီး... အံ့မယ် တော်တော်လေးစုံသား.. နောက်တစ်နေ့ တစ်ခါ သွားလိုက်ရင် ကြက်သား၊ဝက်သားတွေများ ပါလာမလားပဲ...။

“ဆိုက်ကား ... ဆိုက်ကား ... အားလား ...”

ဪ... ဒီလူနှယ် ... ဆိုက်ကားကြီးတစ်စီးလုံး ဘာမှ မတင်ဘဲ အလွတ်နင်းလာတာကို အားလားတဲ့ ... သူ့ရှေ့ရပ်ပေးလိုက်တယ်... ကြည့်ရတာ နည်းနည်းဝှတ်ထားပုံရတယ်...။

“ဟိုမှာ တွေ့လား ...ဆန်ဆိုင်... အေး... အပြင်မှာ ထောင်ထားတဲ့ ဆန်အိတ်သုံးအိတ် သွားတင်လိုက်... ဈေးကို နောက်မှ ပြော...ငါ ကွမ်းယာဝယ်လိုက်ဦးမယ်.. ဒီလမ်းကိုပဲလာခဲ့.. သွား... သွား မြန်မြန်..”

“ဈေးဦးပေါက်ပြီ... ပြေးမလွတ်တော့ဘူး.. ခုနက မောထားတဲ့ အမောတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲမသိ.. ဆိုင်ရှေ့ထိုးရပ်လိုက်တယ်.. ဆိုင်ရှင်က တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ဘောင်ချာရေးနေတယ်... ပြောပြီးဆိုပြီး သားဆိုတော့ တင်လိုက်ရုံပဲ... ပထမတစ်အိတ် မ,တင်လိုက်တယ်.. ဒုတိယတစ်အိတ်... တတိယတစ်အိတ် မ,မယ်အလုပ်...။”

“ဟေ့လူ ... ဟေ့လူ ... ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ...။”

“ဆန်အိတ်မ,နေတာလေ... မတွေ့ဘူးလား.. ဝိုင်းမ,ပေးမလို့ လား... . ရတယ် ...ဒါ မျိုးတွေ မ,နေကျ....”

“အေး... ငါကလည်း ဒီလို မ,နေတဲ့ လူမျိုးမှ တွေ့ချင်တာ... ဟိတ် ကောင်တွေ ဆိုက်ကားရော၊ လူပါ ဝိုင်းထား”

“ဗျာ... ဘာလဲဟ ... ဘယ်လိုမျိုးကြီးလဲ”

“ဆန်ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေ ထွက်လာကြတယ်.. ဆန်လေးသုံး အိတ်လောက်မ,တာ လူဒီလောက်မလိုပါဘူး..”

“ရတယ်အစ်ကို..ကျွန်တော် မ,နေကျပါ..”

“သိတယ်လေ.. မ,နေကျဆိုတာ..ဆိုက်ကားတောင်ဘယ်က မ,လာလဲ မသိဘူး.. ကဲ.. ဟေ့ကောင်တွေ ဘာငေးနေတာလဲ.. တောင်ညွန့်ရဲစခန်းကိုခေါ်ခွဲ.. ဆန်အိတ်တေပြန်မချနဲ့ .. သက်သေပြလို့ ရအောင်...”

ဆိုက်ကားကို ဝိုင်းဆွဲသူက ဆွဲ၊ တွန်းသူက တွန်း။

“လုပ်စားနေတာ ကြာပြီလား..”

“တစ်နှစ်ခွဲကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိသေတယ်ဗျ.. ဟဲဟဲဟဲ”

“ခွပ်...”

“ဟာ... လက်ဝှေ့ပွဲလည်း မှုတ်ဘဲနဲ့ အသားလွတ်လာဗျင်းတယ်.. တောက်...”

ဆိုက်ကားလောကမှာ အကြည်ကျော်တဲ့ .. ဘာရမလဲပြန်တွယ်တာပေါ့.. သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်နဲ့ လူတွေက နည်းနည်းများ လာပြီ...။

“ခွပ်.. ဖုန်း.. အင့်.. အမဦး..သေပါပြီ..”

“ဟေ့ဟေ့.. တရားဥပဒေအတိုင်း လုပ်ကြ... လက်လွန်ခြေလွန်တွေ ဖြစ်ကုန်မယ်...”

သူကသာ လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်မယ်ပြောတာ...လွန်လိုက်တာမှ ညာဘက်မျက်လုံးဖွင့်လို့ မရတော့ဘူး... ကျောကုန်းများလည်း အဖေ့ခြေရာရော၊ ပထွေးခြေရာရော... ရှုပ်ယှက်ကိုခက်လို့ .. လူက မတ်တတ်တော

င်.. အနိုင်နိုင်... ခုဏက ဆိုက်ကားငှားတဲ့ လူကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
မရှိတော့ဘူး.. နှမပေး အားကိုးလို့ ရမလားမှတ်တယ်.. ဒင်း ငွေမချေ
ထားဘူးလား မသိဘူး...။

တစ်နေ့ကုန်နီးပါး စခန်းမှာ ရှင်းလိုက်ရတယ်.. အမှုကနေခင်းကြော
င်တောင် ဆန်အိတ်ခိုးမှုတဲ့ .. ကောင်းရောဗျာ.. အကျိုးအကြောင်း ခိုင်ခို
င်လုံလုံ ရှင်းပြတော့မှ အဖြေထွက်တော့တယ်.. ဒဂုံက ဖိုးတွမ်တီး လွမ်း
ဝေနိုင်နဲ့ အဖွဲ့က တစ်ယောက်လုပ်စားတာကို ခံလိုက်ရတယ်.. တော်ပါ
သေးရဲ့ .. ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားလို့ ..

ဆိုက်ကားအားလားဆိုတာ ဒါကို.. အားရင် သူများ ဆန်အိတ်တင်..
လွတ်ရင် ခွင်ဟေ့... ဆိုက်ကားခပဲ ကုန်မှာ .. ခုတော့ အသားလွတ်ထိုး
ကျွေးတာ ခံလိုက်ရတယ်.. မဖြစ်သေးပါဘူး.. မိန်းမယူမှ ဖြစ်တော့မယ်..

ဘာမှ လည်း မဆိုင်ဘူး.. ဒါမျိုးဖြစ်လို့ .. ဒါမျိုးခံရရင်ပြုစုယုယဖို့ ဒါ
မျိုး မိန်းမတစ်ယောက်တော့ လိုပြီလို့ ထင်လို့ ပါဗျာ..ခင်ဗျားတို့
ကလည်း ..။

★

အခန်းစဉ်(၃)

“ဟား ဟား ခံရတာတောင် နည်းသေးတယ်..”

“မနည်းပါဘူးကွာ..တစ်ကိုယ်လုံး ယောင်ကိုင်းနေတဲ့ ဥစ္စာ ကျွတ်ကျွတ်...”

“ဒါကို ပြောတာမူတ်ဘူး.. အရူးကြီးရဲ့ ဆိုက်ကားသမားလုပ်နေပြီး..ဒါလေးတောင် လူကဲမခတ်တတ်ဘူးလား”

“အေးလေ..တကယ်ဆို မေးပါလား.. ဆိုင်ရှင်ကို .. ဒီဆန်အိတ်တွေ တင်မလို့ ရမလား.. ငွေချေပြီးပြီလား.. ကျွန်တော့်ကိုဖြင့် ဘယ်သူက တင်ခိုင်းလိုက်တယ်..စသည် ဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းပေါ့ ခုတော့ သူများ တင်ခိုင်းတိုင်းတင်တယ်”

မျက်ကွင်းညှိပြီး တစ်ဖက်ပိတ်နေတဲ့ ကြားက စပ်ဖြဖြမျက်နှာပေးနဲ့ ...

“သိဘူးလေ..သူပဲ ငွေချေပြီးတဲ့ ပုံစံနဲ့ .. ဆိုတော့.. အင်း.. ထင်တော့ ထင်သား..မနက်စောစော ပဲပြုတ်သည် မမ လေလည်ထဲက နိမိတ်ကောက်ရမှာ .. အားကျွတ်ကျွတ်..ပဲပြုတ်တောင် မစားနိုင်တဲ့ ဘဝပါလား...”

ကျော်ဆန်းဝင်းကတော့ ဘာတစ်လုံးမှ ဝင်မပြောဘူး..ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာမှောက်ပြီး ဝမ်းလျားမှောက်နေလေရဲ့ ။

“ရှိတာမှ သုံးယောက် တစ်ယောက်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်နဲ့ ..မလုပ်နီ

င် မကိုင်နိုင်..ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်မရှိတဲ့ ကောင်ကတော့.. ဘာဖြစ်မှန်းလဲမသိ.. ထမင်းမစားနိုင်၊ ဟင်းမစားနိုင်နဲ့ .. လင်းတကြိုးတုပ်ပြီး ရိုက်ထားသလိုမျိုး မျက်နှာနဲ့ ”

သူ့ပြောမှန်းသိတော့ ချာခနဲ ပက်လက်လှန်လိုက်ပြီး ငိုမလို ရယ်မလို အသံမျိုးနဲ့ ...

“ဟိုကောင်က မြင်ရတဲ့ ဒဏ်ရာကွ.. ဆေးသောက်၊ ဆေးထိုးရင် ပျောက်တယ်...”

မိုးကျော်က သူ့ရဲ့ ချိုင့်ဝင်နေတဲ့ မျက်လုံးလို အတင်းဖြပြီး အံ့ဩတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ...

“ဟ..မောင်ငြိမ်းမင်းစကားလုံး အသုံးနှုန်းတွေပါလား... စွတ်စွတ်မပြောနဲ့ .. ကြားသွားလို့ သုံးစွဲခ လာတောင်းနေဦးမယ်...”

“ရိုးရိုးနေ.. ရိုးရိုးစား.. ရိုးရိုးပြောစမ်းပါကွာ.. မထွင်နဲ့ နော်.. လွင်မိုးကြားသွားလို့ .. ခရီးသွားနေသည် ထဲပါသွားမယ်...”

ဖားဥစွဲနေသော ခေါင်းအုံးကိုရင်ခွင်ထဲ ပိုက်လိုက်ပြီး အိမ်ရဲ့ အမိုးကို မော့ကြည့်ရင်းနဲ့ ကျော်ဆန်းဝင်းပါးစပ်ဖျားက စကားလုံးတွေ တစ်လုံးလျင်း ခုန်ပေါက်ထွက်လာတယ်။

“ကိုယ့်လက်ပူမှ ကိုယ်သိမှာ ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ စာတွေ့မဟုတ်ပါဘူးကွာ.. လက်တွေ့ပါ...”

“ဟေ့ကောင် ကျော်ဆန်းဝင်း.. မင်း ရိုးရိုးပြောစမ်းပါကွာ..ဒီမှာ စီးပွားရေး အဆင်မပြေလို့ .. ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် တူနဲ့ ထုချင်နေရတဲ့ ကြားထဲ...”

“ပြောမှ သိ၊ ထိမှ နာ၊ သာမှ နေ၊ သေမှ ခင်တဲ့ မင်းတို့ ကိုမရှင်းပြလို့

မရဘူး..ဒါမှ မင်းတို့ ဆီက မကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ ထွက်လာမှာ ..
ဒီမှာ ဟေ့ကောင်တွေ..ဒီနေ့ဟာ ဘာနေ့လဲ သိလား...”

ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“အလုပ်မရှိတဲ့ နေ့.. အလုပ်အားဒေး..”

အင်မတန်မှ ရွံရှာဖွယ်ရာ မျက်နှာထားနဲ့ မဲ့ရွဲ့ပြီး ကျော်ဆန်းဝင်းက

....

“ကျော်ဆန်းဝင်း ရင်ဖွင့်တဲ့ နေ့.. ရင်ဖွင့်မယ့်နေ့ကွ”

ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုထဲတွေထဲကလို နောက်ကြောင်းပြန်ပြီပေါ့။

*